

at man maatte højere op med Procenten for de lavest lønnede.

Der har i Udvalget været Ønsker fremme om overhovedet at stryge Procenten for alle Indtægter under 2,000 Kr. og saa bestemme, at Grundbeløbet, de 75 Kr., opretholdes for de lavere lønnede, hvorefter det nedsættes til 50 Kr., og saa gives der uden Begrænsning 25 Kr. for hvert Barn. Man har dog ikke kunnet naa til Enighed herom eller samle et Flertal herom, og man er da enedes om et Forslag, hvorefter Lønningerne sættes i 5 Klasser. For Lønninger under 1,350 Kr. kan Dyrtidshjælpen gaa op indtil 16 pCt., idet man har et Grundbeløb af 75 Kr. og 25 Kr. for hvert Barn. Den næste Klasse gaar fra 1,350 Kr. til 1,550 Kr., hvor Dyrtidshjælpen ikke maa overstige 13 pCt. af Aarsindtægten, og hvor Grundbeløbet er 50 Kr. og 25 Kr. for hvert Barn. Dernæst er der Indtægter mellem 1,550 og 1,750 Kr. I denne Gruppe kan Hjælpen ikke andrage over 10 pCt., og Grundbeløbet nedsættes til 25 Kr. Dernæst er der Indtægter mellem 1,750 og 1,950 Kr. Her gives der intet Grundbeløb, kun 25 Kr. for hvert Barn og ikke over 7 pCt. Den sidste Klasse omfatter Indtægter mellem 1,950 og 2,150 Kr. Her kan Hjælpen kun andrage 5 pCt., og heller ikke her gives der noget Grundbeløb.

Ved at stille disse Ændringsforslag har vi frataget adskillige Tjenestemænd, som var medtagne i Regeringsforslaget, den af Regeringen foreslaaede Hjælp. Saaledes har man frataget dem med en Indtægt af over 2,150 Kr. al Hjælp. Men Hjælpen fratages ogsaa delvis Tjenestemænd med lavere Indtægter. Saa snart man kommer over en Indtægt af 1,350 Kr., finder der et Fradrag Sted i Sammenligning med Regeringsforslaget. Saaledes vilde f. Eks. en Mand, der har 1,400 Kr. i Indtægt og 1 Barn, efter Regeringsforslaget have faaet 100 Kr., medens han efter Udvalgets Forslag kun faar 75 Kr. En Tjenestemand med en Indtægt af 1,600 Kr. og med 2 Børn, vil efter Udvalgets Forslag faa 50 Kr. mindre end efter Regeringsforslaget. Det er ikke til at undres over, at der hos adskillige af dem, hos hvem der var vakt Forhaabninger om at faa i det mindste det, som Regeringen har foreslaaet, er nogen Utilfredshed og Misfornøjelse med det Lovforslag, som Udvalget her møder frem med. Naar Udvalget er standset ved Indtægtsgrænsen 2,150 Kr., er det ikke, fordi det ikke fuldt vel forstaar, at ogsaa Tjenestemænd med en Indtægt af 2,300,

2,400 og 2,500 Kr. paa følelig Maade mærker Dyrtiden. Men Udvalget har ment, at naar den Hjælp, her ydes, ikke fremtræder som et Dyrtidstillæg, som Overarbejdspenge, eller hvad man vil kalde det, men som en Nødhjælp, maa den Grænse, som her er foreslaaet, 2,150 Kr., anses for at være forsvarelig. Og medens Tjenestemændene klager over, at man ikke er gaaet vidt nok, er der ikke Tvivl om, at der vil lyde mange Røster om, at den Hjælp, her ydes, ydes til Mænd, der har langt mere, end de fleste i det civile Liv har. Og dette er rigtigt. Desværre er det altfor rigtigt, at hvis vi skulde begrænse Nødhjælpen til saadanne, som er daarligere stillede end de fleste i det civile Liv, vilde allerede Grænsen 1,350 Kr. være for høj. Men jeg haaber, at naar nu Rigsdagen vedtager et Lovforslag som det her foreliggende, maa det virke animerende paa de private Arbejdsgivere, særlig saadanne, som under Krigssituationen har haft stærkt forøgede Indtægter, saa at ogsaa de giver Dyrtidshjælp til deres Personale. Adskillige har allerede gjort det, og flere vil altsaa forhaabentlig følge efter. Efter min Mening bør Staten være den bedste af alle Arbejdsgivere. Den bør være bedre end andre Arbejdsgivere, ogsaa naar der er Tale om at yde Dyrtidshjælp, gaa foran og yde en større Hjælp, end man kan vente, private Arbejdsgivere vil give. Men man maa huske, at Staten ogsaa er Arbejdsgiver for andre end dem, dette Lovforslag omfatter, ja, at det end ikke omfatter de daarligst stillede af Statens Arbejdere. Der findes i § 1 en Bestemmelse, der siger, at for at faa Hjælp efter denne Lov skal man have været uafbrudt beskæftiget i en til Hjælpen berettigende Stilling siden 1. Juli 1914, og der tales om, hvem der kan faa denne Dyrtidshjælp. Men der findes jo mangfoldige Mennesker, for hvem Staten er Arbejdsgiver helt eller delvis, som ikke kommer ind under denne Lov, og som er de allerdaarligst stillede. Jeg skal nævne de mange Hjælpearbejdere ved Statsbanerne, som kan naa en Dagløn af 3 à 3½ Kr., og som kun delvis er beskæftigede ved Statsbanerne og skal søge Erhverv paa anden Maade, naar de ikke har Beskæftigelse der. Og Straffeanstalterne. Jeg kender Forholdene ovre i Horsens, hvor der er gifte Arbejdere med stor Familie, som har arbejdet omtrent uafbrudt ved Straffeanstalten siden 1. August i Fjor for en Dagløn af 3 Kr. De kan ikke komme med under denne Lov, de faar ikke Dyrtidshjælp, til Trods for at de er langt daarligere stillede end selv